

LUND UNIVERSITY

"Sverige måste kunna säga nej till flyktingar"

Persson, Anders

Published in:
Svenska Dagbladet

2015

[Link to publication](#)

Citation for published version (APA):

Persson, A. (2015). "Sverige måste kunna säga nej till flyktingar". *Svenska Dagbladet*.
<http://www.svd.se/sverige-maste-kunna-saga-nej-till-flyktingar/om/svenskt-flyktingmottagande>

Total number of authors:

1

General rights

Unless other specific re-use rights are stated the following general rights apply:

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal

Read more about Creative commons licenses: <https://creativecommons.org/licenses/>

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

LUND UNIVERSITY

PO Box 117
221 00 Lund
+46 46-222 00 00

Prova gratis Obegränsad tillgång till SvD

Debatt

"Sverige måste kunna säga nej till flyktingar"

Landskrona är ett varnande exempel på vad som kan ske på fler håll i Sverige. Här finns redan ett genomsegregerat samhälle. Det skriver statsvetaren och Landskronabon Anders Persson som att Sverige endast bör ta emot så många flyktingar som rimligen kan integreras.

Gilla oss på Facebook 9,9k

Få våra artiklar och följ diskussionen direkt i ditt flöde

© 20 nov, 2015

f 9950 delningar

Svenskt flyktingmottagande →

Snabbt om

Allt om

Flyktingar anländer till Trelleborg med färjan från Rostock. Foto: Marcus Ericsson/TT

DEBATT | FLYKTINGKRISEN

Jag är 33 år gammal och bor i Landskrona, en stad som tagit emot fler invandrare/flyktingar än de flesta andra svenska städer. Landskrona tenderar att ligga före övriga riket vad gäller både politisk debatt och utvecklingen "på marken". Här fick SD tidigt rekordstöd och här var kommunalråd från andra partier tidigare än i andra städer villiga att behandla SD som ett vanligt parti. I Landskrona har vi inte längre någon inflammerad debatt om segregerade bostadsområden och skolor, eftersom integrationsprocessen – som i själva verket är mer av en separationsprocess – nu börjar nå sin fulländning.

Det vi ser i Landskrona idag är istället ett etablerat parallellsamhälle som vuxit fram vid sidan av det vanliga svenska samhället med segregerade badstränder, affärer, idrottsverksamheter och restauranger. Jag lever kort sagt i ett genomsegregerat samhälle.

Mycket talar för att Landskronas utveckling är att förvänta i många andra delar av landet. Inte minst givet den nuvarande mycket stora flyktingströmmen. Frågan vi bör ställa oss är om vi inte i flyktingfrågan på allvar måste ta hänsyn till vår förmåga att bygga ett samhälle av alla dessa individer?

I mitt jobb som forskare och lärare i statsvetenskap på Lunds universitet och Linnéuniversitetet har jag haft många och långa samtal om Sveriges integrationspolitik med kollegor som till skillnad

från mig själv tenderar att bo på betryggande avstånd från de utsatta bostadsområdena där de flesta invandrare och flyktingar bor. I alla diskussioner jag haft om integrationspolitiken med mina statsvetenskapliga kollegor ställer jag alltid samma fråga: nämn en svensk politiker som kommer ens nära av att formulera något som liknar en lösning på integrationsproblemen?

Det finns ingen som kan svara på frågan. Olika regeringar har i över tjugo års tid nu aktivt försökt med integration från vänster till höger till mitten och tillbaka så många gånger att det börjar likna Albert Einsteins definition av vansinne: "att prova samma sak om och om igen och förvänta sig olika resultat".

Det enda radikala alternativet på bordet är att införa låglönejobb av amerikanskt slag. Det hade utan tvekan löst en del av integrationsproblemen och utanförskapet, men det skulle också innebära slutet på den svenska modellen och välfärdssamhället så som vi känner det. Denna "högerlösning" förefaller ha litet stöd bland befolkningen, även om Moderaterna förmodligen kommer att landa här någon gång i framtiden. En "vänsterlösning" vore att fortsätta pumpa in pengar och än en gång öka satsningarna på utanförskapsområdena, en strategi som har provats och misslyckats många gånger tidigare och som också den förefaller ha minskat folkligt stöd. Mellan höger och vänster finns det inte heller mycket hopp, även om Folkpartiet gjorde några trevande försök under början av 2000-talet.

Tänkande människor har för länge sedan insett att gapet mellan vad arbetsmarknaden kräver och vad många i utanförskapet kan erbjuda bara kommer att växa i takt med att globaliseringen tilltar och konkurrensen från Asien ökar. Ingen politiker kan idag svara på vad en arbetslös 20-åring med utländsk bakgrund och ofullständiga betyg ska göra med sitt liv. Som världsekonomin ser ut idag finns all anledning att tro att utanförskapet först kommer att fördjupas för att sedan bli bestående med svåra sociala konsekvenser som följd.

När jag tog studenten i Landskrona 2001 var vi fem naturklasser och fyra samhällsklasser bland avgångseleverna. Vid studenten 2014 var det en av varje. Det finns flera skäl till varför det ser ut såhär, men införandet av friskolereformen har haft en förödande inverkan på samhällena som Landskrona, ingen tvekan om det. Högpresterande elever, i regel de utan invandrarbakgrund, sökte sig bort. Lågpresterande, varav många med invandrarbakgrund, blev kvar. När jag förra månaden återvände till min gamla högstadieskola för att hålla en gästföreläsning för en nionde klass om mitt forskningsämne, Israel-Palestina konflikten, visste ingen i klassen vad termen antisemitism betydde eller hur många judar som dog i Förintelsen.

Under nuvarande flyktingkris nämns ofta andra världskriget som historisk parallell. Men bortom de dagsaktuella problemen i mottagningen så väntar en utmaning som har en ännu mer dramatisk parallell. Utmaningen att integrera alla dessa invandrare/flyktingar är närmast att likna med industrialiseringens början i slutet på 1800-talet, då städerna fylldes av människor som var okvalificerade för den arbetsmarknad som då rådde och istället hamnade i den tidens utanförskap med misär och alkoholism som följd. Med mycket möda och stort besvär lyckades staten med tiden tillhandahålla utbildning, arbete och andra välfärdstjänster åt alla. Det ledde till att Sverige, till överväldigande del under ledning av det socialdemokratiska partiet, kunde bygga upp en av de mest avancerade modellerna i världen för hur ett samhälle ska styras.

Vi står inför liknande utmaningar idag med samma behov av att hitta lösningar. Det vi ser i Landskrona och på andra håll i Sverige idag är inte bara en modern form av social misär utan också en ny form av livegenskap, där människor tvingas leva hela sina liv på samma plats utan möjlighet till självförsörjning. När jag promenerar i Landskronas utanförskapsområden tänker jag ofta på att jag inte har någon aning om vad som försiggår i bostadsområden bara någon kilometer från mitt hem. Det slår mig också att nästan alla lägenheterna i utanförskapsområdena har fördragna gardiner eller nedrullade

persiener, nästan som små fort där människorna isolerat sig från det omgivande samhället.

Oavsett var man står politiskt, så borde ett sunt samhälle vägledas av principen att ta emot så många invandrare/flyktingar som samhället har en rimlig chans att integrera. Sverige är inte "förstaland" från någon konfliktzon, och vårt mottagande kan därmed rättas efter integrationsförmåga medan bistånd riktas till de länder och flyktingläger där den överväldigande andelen av flyktingarna hursomhelst kommer att befinna sig.

På platser som min hemstad Landskrona nåddes smärtgränsen redan för tjugo år sedan. Fler städer har tillkommit sen dess, och ännu fler är på god väg. I det krisläge som nu råder handlar det inte om "att öppna våra hjärtan" som förre statsministern Fredrik Reinfeldt sade i ett av sina minnesvärda, men verklighetsfrånvända uttalanden om invandringen under sin sista tid som statsminister. Vi måste istället öppna våra hjärnor, först för att få situationen under kontroll och sen för att hitta lösningar. Den första åtgärden regeringen bör ta till är att tillfälligt stoppa eller åtminstone kraftigt begränsa flyktingströmmen till Sverige.

Anders Persson

statsvetare vid Lunds universitet och Linnéuniversitetet

Anders Persson Foto: Privat

Så kontaktar du SvD Debatt:

Redaktör: Carina Stensson Biträdande redaktör: Carl-Johan Bilkenroth
Mejl: debatt@svd.se Telefonnummer: 08-135149
Twitter: [@SvDDebatt](https://twitter.com/SvDDebatt) Facebook: SvD Debatt

